

မင်းမြတ်သူရ

မရှိခဏအရှင်

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း ဒေသရှိ သဲဖြူဆိုသောရွာ၏ အကြီးအကဲ အဘွား ဒေါ်သဲဖြူကို ပူဇော်ကန်တော့ရန် တစ်ရွာလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြလေ၏။

သဲဖြူရွာသည် တခြားသော ရွာများ နှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသော ရွာလေး ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုရွာတစ်ရွာလုံးရှိ လူများမှာ ရွာ၏ အကြီးအကဲ ဒေါ်သဲဖြူ၏ သားသမီး မြေးမြစ်များ ပင် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဒေါ်သဲဖြူ၌ သားသမီး ဆယ့်ငါးယောက် ထွန်းကားပြီး ယခုအချိန်၌ မြေးအယောက်လေးဆယ် မြစ်ခုနစ်ယောက်ပင် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ဒေါ်သဲဖြူ၏ ယောက်ျား ဦးရွှေဘမှာ ယမန်နှစ်ကပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့၏။

ဒေါ်သဲဖြူတို့ လင်မယားသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်က ဤအရပ်သို့ရောက် လာပြီး ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ရှာဖွေစားသောက်ခဲ့၏။

ဒေါ်သဲဖြူတို့ လင်မယား မောင်တစ်ထမ်းမယ်တစ်ရွက် လုပ်ကိုင်ပြီး သူတို့ ၏ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းမှ ကောက်ပဲသီးနှံများ အမြောက်အမြား ထွက်ရှိသောအခါ အနီးအနားရွာများ သို့ သွားရောက်ရောင်းချရ၏။

ထိုသို့ ရောင်းချသည့်အခါတိုင်း ဒေါ်သဲဖြူတို့ နှင့် ခင်မင်သောသူများ

က ၎င်းတို့ ၏ ရွာများ တွင် လာရောက်နေထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ကြလေ၏။ သို့သော် ဒေါသဖြူတို့ လင်မယားသည် သီးခြားနေချင်သော ဆန္ဒရှိသဖြင့် ဖိတ်ခေါ်သူများအား ငြင်းဆန်ခဲ့လေ၏။

ဒေါသဖြူ၏ ယောက်ျား ဦးရွှေဘသည် အလွန်ယောက်ျားပီသပြီး ရဲစွမ်းသတ္တိရှိ၏။ ရွာပြင်၌ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သော်လည်း လူဆိုးဓားပြများ ၏ ရန်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ တချို့သော လူဆိုးဓားပြများ သည် ဦးရွှေဘ၏ သတ္တိကို အကဲစမ်းပြီး ခြိမ်းခြောက်ကြည့်၏။

သို့သော် ဦးရွှေဘ၏ ရဲဝံ့သောတုံ့ပြန်မှုကြောင့် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ဆုတ်သွားရ၏။

ဦးရွှေဘတို့ လင်မယား၌ မက်မောစရာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ မရှိ သို့သော် ဦးရွှေဘ၏ ဥယျာဉ်ခြံတွင်း၌ ကောက်ပဲသီးနှံ တစ်ပုံတစ်ပင်ရှိ၏။ ဦးရွှေဘသည် လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းကိုသာ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်၏။

သူတို့ လင်မယား၏ လုပ်အားနှင့် မလုံလောက်လျှင် အနီးအနား ရွာများမှ လူများကိုငှားရ၏။ ထိုလူငယ်များအား ဦးရွှေဘတို့ လင်မယား ကိုယ်တိုင် အနီးကပ်ကြီးကြပ်ပြီး သင်ကြားပေးခဲ့၏။

ဦးရွှေဘသည် လူငယ်များ အလုပ်ကြိုးစားပြီး ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်ရန် အစဉ်အမြဲဆုံးမ၏။ ထိုလူငယ်များ အနက် အစွမ်းအစ ရှိသူများ သည် ဦးရွှေဘတို့ ၏ စကားကို နာယူ၍ အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်၏။

ဇွဲလုံလနည်းရှာသော လူငယ်များမှာ ဦးရွှေဘ၏ ခြံကို စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဦးရွှေဘ၏ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းများ တိုးတက်ပွားများ လာသကဲ့သို့ သားသမီးရတနာများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့၏။

သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားပြီးသောအခါ ဒေါ်သဲဖြူက “ကိုယ် ရွှေဘ ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ ကလေးတွေ များ နေပြီနော်” ဟု ပြောလေ ရာ ဦးရွှေဘက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သားသမီး ဘယ်နှယောက် ရှိသလဲဆိုတာ ရေတွက်မနေပါနဲ့ ကွာ၊ တကယ်တော့ သားသမီးဆိုတာ ရတနာပါ။ ငါတို့ မိသားစုဆီ ရတနာ တွေ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရောက်လာတာ ငါတို့ က မလိုချင်လို့ မရဘူး၊ သားသမီးတွေ များ လာတာ ရတနာတွေ များ လာတာကွ၊ တစ်နည်း အားဖြင့် ငါတို့ မိသားစု ချမ်းသာလာတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ဒေါ်သဲဖြူသည် သားသမီး မွေးဖွားခြင်းနှင့် ပတ်သ က်၍ ဦးရွှေဘကို တားဆီးခြင်း မရှိတော့ချေ။ ဒေါ်သဲဖြူသည် လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်သဖြင့် ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး သားသမီးများ တစ် ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မွေးဖွားနိုင်၏။

သားသမီးများ အားလုံးလည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းကြ၏။ ဒေါ်သဲဖြူ ခြောက်ယောက်မြောက် မွေးသောကလေးမှာ အမြွှာမိန်းကလေးနှစ်ဦး ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒေါ်သဲဖြူသည် သားသမီးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် မွေးဖွားပြီး ဆယ့်ငါးယောက်မြောက်သောအခါ သဘာဝတ ရား၏ အလိုတော်အရ သားသမီးများ ဆက်လက် မထွန်းကားတော့ချေ။

ဒေါ်သဲဖြူ၏ သားသမီး အများ စုသည် လိမ္မာယဉ်ကျေးကြ၏။ စုန်းပြူး တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စ ပါရှိသော်လည်း ထိုစုန်းပြူးများ သည် ပင် ဦးရွှေဘတို့ ၏ အထိန်းအကွပ် ကောင်းမှုကြောင့် လေလွင့်ပျ က်စီးခြင်း မရှိချေ။

အခန်း (၂)

တစ်နေ့သ၌ ဦးရွှေဘက သူ၏ သားသမီးများ နှင့် ထမင်းဝိုင်းတွင် အတူစားသောက်ရင်း နှစ်ထောင်းအားရဟန်ဖြင့်

“ဟောဒီက ငါ့သားသမီးတွေနဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်အောင် တည်ရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးခဲ့ဖူး၏။

ဦးရွှေဘ၏ သားသမီးများ သည် အချိန်တန်အရွယ်ရောက်သောအခါ သဘာဝတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် အသီးသီး အိမ်ထောင်ပြုကြ၏။

ထိုသို့ အိမ်ထောင်ပြုသောအခါတိုင်း သားသမီးများ သည် ဦးရွှေဘ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ၎င်းတို့ ၏ အိမ်ထောင်ဘက်ကို သဲဖြူရွာသို့ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သဲဖြူရွာ၌ မိသားစုဝင်များ တဖြည်းဖြည်း များပြားလာ၏။ သဲဖြူရွာ၌ မိသားစုဝင်များ မည်မျှပင် များပြားစေကာမူ ဦးရွှေဘနှင့် ဒေါ်သဲဖြူက ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ အုပ်ချုပ်မှုကြောင့် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ နေထိုင်နိုင်ကြ၏။

သဲဖြူရွာ၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အပြိုင်အဆိုင်ဟူ၍ မရှိ၊ သူတို့ အားလုံး တပြေးညီပင် နေထိုင် စားသောက်ကြ၏။ သဲဖြူရွာ၌ အလုပ်လုပ်နိုင်သူ

မည်သူမဆို လယ်ယာကိုင်ကျွန်း အလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်ကြ၏။

ဦးရွှေဘနှင့် ဒေါ်သဲဖြူကိုယ်တိုင် ဥယျာဉ်ခြံမြေကို မနားမနေ လုပ်ကိုင်နေကြဆဲ ဖြစ်၏။ သဲဖြူရွာ၌ အလုပ်အတွက် ခိုကပ်ပြီး ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ခြင်းမှာ ရှာမှ ရှားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

သဲဖြူရွာမိသားစုဝင်များကို လက်ထပ်သူများမှာ ကြာသည် နှင့်အမျှ နေသားထိုင်သားကျပြီး အလေ့အထတစ်ရပ်သို့ ဖြစ်သွားကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အားလုံး သဲဖြူရွာ၌ ပျော့ရွှင်စွာ နေထိုင်နိုင်ကြ၏။

တစ်ခါက ခြံဝိုင်းတစ်ခုတည်းတွင် နေထိုင်ကြသော ကိုသူရနှင့် မယဉ်ကျေးသည် အိမ်ထောင်မှု ဖောက်ပြန်မှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပွား၏။ ကိုသူရ၏ ကျန်ရစ်သူမိန်းမ မနှင်းဆီနှင့် မယဉ်ကျေး၏ ကျန်ရစ်သူယောက်ျား ကိုဝသုန်တို့ သည် ဦးရွှေဘထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိ လာပြီး ထိုဖြစ်ရပ်ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး၏။

ဦးရွှေဘက ဘုရားဟော တရားတော်များကို ဥပမာထား၍ လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ နေထိုင်သင့်ကြောင်း သတိပေးခဲ့၏။ သို့သော် အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်သူနှစ်ဦးမှာ အိမ်ထောင်ရေး စည်းကျော်ပြီး အနောက်သို့ ပြန်လှည့်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သူတို့ နှစ်ဦးကို သဲဖြူရွာ၌ ဆက်လက်ပြီး နေထိုင်ခွင့်ပြုသျှင် အစဉ်အလာရှိခဲ့သော သဲဖြူရွာ၏ ဂုဏ်သတင်း ညှိုးမှိန်ရပေတော့မည်။

သို့သော် သဲဖြူရွာ၌ ရှိသော စည်းကမ်းတစ်ရပ်မှာ ရွာသူရွာသားများ အားလုံး ရွာ၌ သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေထိုင်ရမည် ဟူသော ဥပဒေသပင် ဖြစ်၏။

သို့မှ သာ ဦးရွှေဘ၏ သဲဖြူရွာစီမံကိန်း၊ အကောင်အထည် ပေါ်လိမ့်မည်။ ယခု အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်သော ကိုသူရနှင့် မယဉ်ကျေးကို သဲဖြူရွာမှ မောင်းထုတ်ရမည်လော။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဦးရွှေဘ၏ မဟာစီမံကိန်းကြီး ပျက်စီးရပေတော့မည်။
။ ဦးရွှေဘသည် ရွာ၏ အခက်အခဲပေါင်းစုံကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သော်လည်း ထိုပြဿနာအတွက် လက်မှိုင်ချ၍ နေရ၏။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဒေါ်သဲဖြူက ထိုပြဿနာကို ထူးထူးဆန်းဆန်းဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးလိုက်၏။ ဒေါ်သဲဖြူ ဖြေရှင်းလိုက်ပုံကို ကာယကံရှင် အားလုံး နှစ်ထောင်းအားရရှိလှ၏။

ထိုသို့ တရားမျှတစွာ ဖြေရှင်းပေးသော ဒေါ်သဲဖြူကို ဝမ်းသာအားရ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြ၏။ သူတို့ အားလုံး သဲဖြူရွာ၏ စည်းကမ်းအတိုင်း သေတပန်သက်တစ်ဆုံး နေထိုင်သွားနိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။

ဒေါ်သဲဖြူသည် အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပုံမှာ အလွန် ရယ်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းပြီး လက်တွေ့ဆန်၏။ ဒေါ်သဲဖြူသည် ကျန်ရစ်သူ နှစ်ဦးဖြစ်သော မနှင်းဆီနှင့် ကိုဝသုန်၏ ဆန္ဒကို မေးမြန်း၍ ကျန်ရစ်သူနှစ်ဦးကို တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ပေးလိုက်၏။

ကိုဝသုန်နှင့် မနှင်းဆီသည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ချိတ်၍ ကျေးဇူးတင်စကား အကြိမ်ကြိမ်ပြောကာ ပျော်ရွှင်စွာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြ၏။

ဒေါ်သဲဖြူ၏ ဆုံးဖြတ်ပုံကို တစ်ရွာလုံး ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအိမ်ထောင်စု နှစ်စုသည် ယနေ့ထက်တိုင် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်နေကြဆဲ ဖြစ်၏။

ဒေါ်သဲဖြူ၏ သားသမီးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ကြသောအခါ ထိုအရပ်၌ တဲအိမ်များ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး တိုးပွားလာ၏။

ထိုအခါ အနီးအနားရွာများမှ လူများ သည် ဒေါ်သဲဖြူတို့ လူစုကို ရွာငယ်လေးသဖွယ် သတ်မှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်တွင် မူ သူတို့ လူစုကို သဲဖြူရွာဟူ၍ ပင် သတ်မှတ် ခေါ်ဝေါ်လာကြ၏။

အနီးအနားရွာမှ လူများ သည် ဦးရွှေဘကို ခွကျကျနိုင်သူဟု ထင်မြင်ပြီး ဒေါ်သဲဖြူကိုမူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်သူတစ်ဦးဟု ယူဆကြ၏။

ဦးရွှေဘသည် သူ၏ သားသမီးများ နေထိုင်ရာအရပ်ကို လုံခြုံသောခြံစည်းရိုးများ ကာရံ၏။ ရွာထဲ၌ စုပေါင်းအားနှင့် ရေတွင်း ရေကန်များကို တူးဖော်၏။

လူဆိုးလူမိုက်များ မခိုအောင်းစေရန် ရွာအနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ရှင်းလင်း၏။ ရွာ၌ နှစ်ရှည်လများ ၊ အေးမြနိုင်ရန် သစ်ပင်ကြီးများကို စိုက်ပျိုးထားရှိ၏။

သားသမီးများ သည် ဦးရွှေဘ၏ လက်အောက်တွင် စည်းလုံး ညီညွတ်စွာ နေထိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အင်အားကြီးသော ရွာများကပင် သဲဖြူရွာကို အနိုင်မကျင့်ဝံ့ဘဲ ရှိကြ၏။

“သဲဖြူရွာသားတွေကို သွားမစနဲ့ ၊ သိပ်စည်းရုံးတယ်၊ ဒီကောင်တွေက တစ်ယောက်ထိရင် မခံဘူးကွ၊ ကျီးကန်းတွေလိုပဲ”

ဟု ပြောဆိုတတ်၏။

သဲဖြူရွာ တစ်ရွာလုံး စုပေါင်း၍ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် ဘုရားဖူး ထွက်

လေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ ဘုရားဖူး ထွက်သည့်အခါ အနီးအနား ရွာများ သို့ ဖြတ် သန်းသွားလာရ၏။

ထိုသို့ သွားလာသည့်အခါတိုင်း ဒေါ်သဲဖြူသည် စိတ်ကောင်း စေတ နာကောင်းရှိသူပီပီ မလိမ္မာသူများကိုမြင်လျှင် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ဆုံးမ တတ်၏။

တစ်ခါက အရက် အလွန်သောက်သူ တစ်ဦး၏ အိမ်ကို ဝင်၍

“ကြည့်စမ်း၊ မင်းအိမ်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိဘူး၊ ဘုရားစ င်ပေါ်လည်း ပန်းတွေ ခြောက်သယောင်းလို့ ၊ ကလေးတွေကလည်း တို့ လို့ တွဲလောင်းနဲ့ ၊ အဝတ်အစားတောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဆင်နိုင်ဘူး၊ ဝဝ လင်လင်လည်း ကျွေးနိုင်ပုံ မရပါဘူး၊ ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ ဒန်အိုးတ ဖ်လုံးတောင် မတွေ့ဘူး၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ သံဇလုံတစ်လုံးပဲ အကောင်းရှိ တယ်၊ ခြင်ထောင်မရှိ၊ စောင်မရှိ၊ ခေါင်းအုံးမရှိနဲ့ ၊ မင်းတို့ ဘဝက လူဖြ စ်ပြီး လူပီပီသသ မနေရသလို ဖြစ်နေတယ်၊ အဒေါ် ဒီလိုပြောတာ မင်း ကို နှိမ်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းဘဝ ပြည့်စုံချမ်းသာ စေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပြောပြနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အရက်သမားသည် အရှက်ရသွားပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ငိုယိုကာ

“ကျွန်တော်မှားပါပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး အရက် မသောက်တော့ပါဘူး”

ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ဒေါ်သဲဖြူက အရက်သမား၏ အမူအရာကြောင့် စိ တ်အားတက်ကြွသွားပြီး

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီရွာမှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ မိသားစု အရက် ဆိုင် ဖွင့်လိုက်တာ၊ စီးပွားဖြစ်လိုက်တာ လွန်ပါရော၊ ဒီရွာကလူတွေ အရ

က်ဘယ်လောက် သောက်သလဲဆိုတာ အရက်ဆိုင်ဖွင့်ပြီးမှ ကောင်း ကောင်း ကြီး သိရတယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... သူတို့ များများ သောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ သူတို့ များများ သောက်လေ ကျုပ်စီးပွာဖြစ်လေပဲ။ အခုတော့ ကြီးဒေါ်ကြီးပြောတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်သားတွေကို မြို့ကျောင်းပို့ပြီး ပညာသင်နိုင်တယ်။ ရာလေးစက်ဘီးလည်း စီးနိုင်ပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်သဲဖြူသည် ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတခြား ဖြစ်သွားသောကြောင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ထိုနေရာမှ ကမန်းကတန်း ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

သဲဖြူရွာတွင် ဝါကျွတ်ပွဲတော်သို့ ရောက်လျှင် ဦးရွှေဘနှင့် ဒေါ်သဲဖြူ ကို သားသမီးမြေးမြစ်များက ဝိုင်းဝန်းကန်တော့သော အစဉ်အလာ ရှိခဲ့ ဖူး၏။

ထိုနေ့သို့ရောက်လျှင် သားသမီးမြေးမြစ်များက ဦးရွှေဘနှင့် ဒေါ်သဲဖြူတို့ အား ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့ကြ၏။

ထို့နေ့၌ ဒေါ်သဲဖြူတို့ ကလည်း သားသမီးများအား မြန်မာဆန်ဆန် မုန့်ဟင်းခါး၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ စသည် ဖြင့် ပြန်လည် ကျွေးမွေးတတ်၏။

ဝါကျွတ်ကန်တော့ပွဲ အချိန်သို့နီးလျှင် သဲဖြူရွာသားများ သည် မြို့ပေါ်သို့တက်၍ ဦးရွှေဘတို့ လင်မယားအတွက် ကန်တော့ရန် ပစ္စည်း များကို ဝယ်ယူလေ၏။

မိဘများကို ကန်တော့ရန် ပစ္စည်းစုံလင်သောအခါ ရွာလယ်တွင် မ ဣပ်တစ်ခုဆောက်၍ ထိုမဣပ်၌ ကန်တော့ပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိ၏။

ဝါကျွတ်ပွဲတော် အချိန်အခါသို့ရောက်လျှင် ရွာရှိကလေးများ အား လုံးပျော်ရွှင်ကြ၏။

၎င်းတို့ သည် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ရသည့်အပြင် အဘိုး
အဘွား မိသားစုမှ တည်ခင်းဧည့်ခံသော မုန့်ဟင်းခါ၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲစ
သော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တဝတပြ စားသောက်ရ၏။

ထိုအချိန်၌ မိသားစုများ စုံစုံညီညီ တွေ့ဆုံရသဖြင့် မိသားစုအတွင်း
မကြည်လင်သော ပြဿနာလေးများကို တင်ပြဆွေးနွေးကြ၏။

ထိုပြဿနာများကို ဦးရွှေဘရှိစဉ်အခါက ဦးရွှေဘကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်း
ပေးခဲ့၏။ ယခု ဦးရွှေဘ မရှိတော့သောအခါ ဒေါ်သဲဖြူ၏ တာဝန်သို့ ကျ
ရောက်လာ၏။

ယခုနှစ် ဝါကျွတ်ကန်တော့ပွဲ၌ သားသမီးမြေးမြစ်များ ၏ တောင်းဆို
မှုအရ ဒေါ်သဲဖြူသည် မြို့ပေါ်ရှိ ကုလားများကိုခေါ်၍ ဒံပေါက်ထမင်း ချ
က်ခိုင်း၏။

ထိုကုလားများ ၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့်ပင် သူ၏ သားသမီး
မြေးမြစ်များအား ဘိလပ်ရည်တိုက်ရန် ကြံစည်ထား၏။

သဲဖြူရွာတစ်ရွာလုံး ၎င်းတို့ မစားဖူးသော ဒံပေါက်ထမင်းနှင့် ဘိလ
ပ်ရည်ကို သောက်ရတော့မည် ဆိုသဖြင့် အလွန်
စိတ်အားတက်ကြွနေကြ၏။

သဲဖြူရွာ၏ ဝါကျွတ်ပွဲတော် အစဉ်အလာအရ ယခုနှစ် ဒေါ်သဲဖြူ
ကျွေးမွေးသော အစားအသောက်များမှာ အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်၏။

ဒေါ်သဲဖြူသည် မိမိကိုကန်တော့ရန် သတ်မှတ်ထားသော အချိန်သို့
ရောက်လျှင် ရွာလယ်မဏ္ဍပ်သို့ ဣန္ဒြေရရ လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

ထို့နောက် ကန်တော့ခံရန် သူမအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော ပန်းကန
တ် ကုလားထိုင်ကြီးတွင် ဝင်ထိုင်၏။ ထိုနေ့က ဒေါ်သဲဖြူသည်

ပဒုမ္မာအင်္ဂါနှင့် ဇင်းမယ်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဘီးဆံပတ်ပတ် ကာ သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းထား၏။

ကတ္တီပါ ခြေညှပ်ဖိနပ် အနီရောင်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထိုပစ္စည်းများမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သားသမီးမြေးမြစ်များ စုပေါင်းကန်တော့သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။

ဒေါ်သဲဖြူသည် သားသမီးမြေးမြစ်များ ၏ ကန်တော့ခံရင်း သူတို့ ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေ၏။ ထိုသို့ ရှာဖွေသော်လည်း သူမ ရှာဖွေသူ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

ဒေါ်သဲဖြူသည် သူမ ရှာဖွေနေသူမှာ လူအုပ်ထဲတွင် ကွယ်ပျောက်နေသလောဟု တွေးကာ သေချာအောင် ထပ်မံရှာဖွေလေ၏။

သို့သော် ထိုသူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရသဖြင့် ဒေါ်သဲဖြူသည် ဝမ်းထဲ၌ အောင့်မထားနိုင်တော့ဘဲ ရှေ့ဆုံးမှာ ကုန်းရုန်း၍ ကန်တော့နေသော သားတစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍

“ရွှေတံခွန် ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကန်တော့နေသော လူကြီးသည် အနောက်သို့လှည့်၍ လူအုပ်ကြားထဲတွင် ရွှေတံခွန်ကို ရှာဖွေလေ၏။

သို့သော် ရွှေတံခွန်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် လူအုပ်ထဲရှိ သားသမီး မြေးမြစ်များကြားတွင် ပွက်လောရိုက်သွားလေ၏။

ဝါကျွတ်ကာလ ဒေါ်သဲဖြူအား ကန်တော့ရသော အချိန်ကာလ ရွာရှိ သားသမီးမြေးမြစ်များအားလုံး တစ်ယောက်မကျန် စုံလင်စွာရှိနေ၏။

ယခု ဒေါ်သဲဖြူ၏ အချစ်ဆုံး မြေးတစ်ဦးဖြစ်သော ရွှေတံခွန်ကို လူအု

ပဲထဲတွင် မတွေ့သဖြင့် သူတို့ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဒေါ်သဲဖြူက သားသမီးမြေးမြစ်များကို ကြည့်၍
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ဒီနေ့ ငါ့ကိုကန်တော့တဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ငါ့မြေးလေး ရွှေတံခွန် ရှိမနေဘူးဆိုတာ ငါ့ရင်ထဲမှာ အလိုလိုသိတယ်။ ရွှေတံခွန်ဟာ ငါတို့ သဲဖြူရွာကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ပုန်ကန်ချင်တဲ့ စိတ် အမြဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်သဲဖြူ၏ သားကြီးတစ်ဦးက နောက်သို့လှည့်၍ မကျေမချမ်း အမူအရာဖြင့်

“ဒီကောင်လေး ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး အမေ့ကို ကန်တော့တဲ့ ပွဲမှ ရှိနေသင့်တာပေါ့။ ရွှေတံခွန် ဒီလောက် မိုက်ရိုင်းမယ်လို့ ကျုပ် လုံးဝမထင်ဘူးဗျ။ ဒီကောင်ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး ဆုံးမရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါ်သဲဖြူ၏ သားသမီးများ သည် ရွှေတံခွန်အား အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လိုက်လံရှာဖွေကြလေ၏။

၎င်းတို့ သည် ရွာအတွင်း၌ ရွှေတံခွန်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ရွာပြင်သို့ ထွက်၍ လူစုခွဲထွက်ပြီး ရှာဖွေကြလေ၏။ ထိုအခါ ရွာပြင်ရှိ စမ်းချောင်းဘေးတွင် ထိုင်နေသော ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရ၏။

ရွှေတံခွန်ကို လိုက်ရှာနေသော လူအုပ်ကြီးသည် စမ်းချောင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး

“ရွှေတံခွန် ရွှေတံခွန်”

ဟု အော်ဟစ် ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။

ရွှေတံခွန်ဆိုသော လူငယ်သည် စမ်းချောင်းကို ငေးမောကြည့်နေရာ မှ ၎င်းရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်လှမ်းလာသော ဆွေမျိုးစုကြီးကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ့ရဲ့ အေးချမ်းသာယာနေတဲ့ ဘုံဗိမာန်လေးကို ဖျက်ဆီးမယ့် အနှောင့်အယှက်တွေ ရောက်လာကြပြီ”

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ ဆွေမျိုးစုများ သည် ရွှေတံခွန်၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူကြီးတစ်ဦးက

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာဖြစ်လို့ အမေဒေါသဲဖြူကို ကန်တော့တဲ့ ပွဲမှာ ရောက်မလာတာလဲ၊ ကိုယ့်အဘွားကို ကိုယ် မကန်တော့ချင်ဘူးဆိုတာ မင်း အတော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်ပဲ ...”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆို လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရွာထဲရှိ ဆွေမျိုးစုများ သည် လည်း ရွှေတံခွန်အစား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတံခွန်ဆိုသော လူငယ်လေးသည် မိမိအား ဝိုင်းဝန်းဆူပူနေသော လူကြီးများကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အဘွားဒေါသဲဖြူကို တစ်ရွာလုံးကဆွေမျိုးတွေ ကန်တော့ကြတယ်၊ တစ်ရွာလုံး ဆွေမျိုးတွေစုံတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက် မရှိတော့လည်း ကန်တော့ပွဲ ပျက်မသွားပါဘူးဗျာ၊ ဦးလေးတို့ ဘာသာပဲ အဘွားကို ဆက်ပြီး ကန်တော့လိုက်ကြပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါသဲဖြူ၏ သမီးတစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“မင်း အတော် မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်ပဲ၊ အဘွားကို သားသမီးမြေးမြစ်

တွေက ဝါကျွတ်ပွဲတော်မှာ တရိတသေ ရှိခိုးကန်တော့နေကြတယ်။ နင်က အဘွားကို မကန်တော့ချင်ဘဲနဲ့ ရွာပြင်မှာ လာပြီး ထိုင်နေတယ်။ နင်ဟာ မိဘအဆုံးအမ မရှိတဲ့ အတွက် အခုလို မိုက်ရိုင်းနေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတံခွန်ဆိုသော လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဦးလေးတို့ အဒေါ်တို့ အားလုံးက အဘွားကိုကန်တော့ဖို့ စိတ်အား ထက်သန်နေကြတယ်။ ကျုပ်က အဘွားရှေ့မှာ ကန်တော့စရာတွေနဲ့ လာပြီး လက်အုပ်ချီလိုက်တာနဲ့ ကျုပ် ကျူးလွန်လိုက်တဲ့ အပြစ်တွေအားလုံး လွတ်သွားရောလား။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ် ယုံကြည်မှုမရှိဘူး၊ ဦးလေးတို့ အဒေါ်တို့ ဟာ တစ်နှစ်လုံး အဘွားအပေါ် မကောင်းတာတွေ လုပ်ကြတယ်။ မကောင်းတာတွေ ကြံကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝါကျွတ်ပွဲတော်အချိန်ကို ရောက်တဲ့ အခါ ကန်တော့စရာပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ အဘွားရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ရှိခိုးကန်တော့လိုက်တယ်။ ဒီလိုကန်တော့လိုက်ရုံနဲ့ အပြစ်တွေအားလုံး ပြီးဆုံးသွားရောလား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ကျုပ် တစ်သက်လုံး အဘွားကို ထိုင်ကန်တော့နေတော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆွေမျိုးစုထဲရှိ လူကြီးတစ်ဦးသည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရွှေတံခွန်ကို ထိုးကြိတ်ရန်အတွက် ရှေ့သို့ တိုးဝင် လာလေ၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့ ၏ အနောက်မှ ဒေါ်သဲဖြူ ရောက် လာပြီး

“ရပ်လိုက်စမ်း၊ မင်းတို့ အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွား၊ ငါနဲ့ ရွှေတံခွန်နဲ့ စကားပြောကြမယ်”

ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ရွာရှိ ဆွေမျိုးစုများ သည် ဒေါ်သဲဖြူကို လွန်ဆန်ဝံ့သူများ မဟုတ်သဖြင့် စမ်းချောင်းအနီးမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ ဒေါ်သဲဖြူသည် စမ်းချောင်းထဲတွင် မျောပါသွားသော တောပန်းပွင့်လေး တစ်ပွင့်ကို ငေးမောကြည့်၍

“လူလေး ဘာဖြစ်လို့ အဘွားကို လာမကန်တော့တာလဲ”

ဟု မေးမြန်း လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတံခွန်ဆိုသော လူငယ်က

“အဘွားကို မကန်တော့ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သဲဖြူက

“ကိုယ့်ထက် အသက်အရွယ်ရော၊ အတွေ့အကြုံရော၊ အသိဉာဏ်မှာ ကြီးတဲ့ လူကို ကန်တော့ရတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ။ ဒါကို မင်း ဘာလို့ ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေရသလဲ၊ အဘွားကို မကျေနပ်လို့ လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတံခွန်က

“အဘွားကို ကျုပ် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွာကလူတွေနဲ့ အတူတူ အဘွားကို ကျုပ် မကန်တော့ချင်ဘူး၊ သူတို့ ဟာ အဘွားကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကွယ်ရာမှာ ဆန့်ကျင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝါကျွတ်တဲ့ အချိန်ရောက်တော့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ ထိုင်ကန်တော့ကြတယ်၊ ဒါဆိုရင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကျူးလွန်ထားတဲ့ အပြစ်တွေ ကျေပြီလို့ ထင်ကြတယ်၊ ဒါဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ကျုပ် ဒီလူတွေနဲ့ ရောပြီး အဘွားကို မကန်တော့ချင်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ သူတို့ နဲ့ မတူဘူး၊ အမြဲတမ်း ကွဲပြားခြားနားတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဘွားအိုက ရွှေတံခွန်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အဘွားရဲ့ အမြင်မှာ တော့ လူလေးက သူတို့ နဲ့ အတူတူပဲ ဘာများ ကွဲပြားခြားနားလို့ လဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတံခွန်က

“ကျုပ်ဟာ သူတို့ နဲ့ အပြင်ပန်းကတော့ အတူတူပါပဲ၊ ကွဲပြားခြားနား က အတွင်းမှာ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်သဲဖြူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အတွင်းမှာ ကွဲပြားခြားနားနေတယ် ဟုတ်လား၊ အဘွားတော့ နားမ ရှင်းတော့ဘူး၊ သေသေချာချာ ရှင်းပြပါဦး”

ဟု ပြောလေ၏။ ရွှေတံခွန်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“သူတို့ ဟာ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို လှမ်းမျှော် မကြည့်ချင်ကြ ဘူး။ ဒီအရပ် ဒီဒေသမှာ ပဲ ပျော်ကြတယ်၊ သူတို့ ဟာ နွားခြေရာခွက်ထဲ က ဖားသူငယ်တွေပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ရွှေတံခွန်၏ စကားကြောင့် ဒေါ်သဲဖြူသည် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး

“လူလေးက ဒီအရပ်မှာ မပျော်လို့ လား၊ ဒီအရပ်က လူလေးရဲ့ ဇာတိ ရပ်မြေလေ၊ လူသားတိုင်းက ဇာတိရပ်မြေကို ခင်မင်တွယ်တာကြတယ်၊ ဇာတိရပ်မြေဟာ ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပါပဲ၊ ဇာတိရပ်မြေ ကို စွန့်ခွာပြီးသွားတဲ့ လူဟာ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့တတ်တယ်၊ ဘေးဒုက္ခနဲ့ လည်း ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ပဲ ပျော်အောင်နေပါကွယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ရွှေတံခွန်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဇာတိရပ်မြေကို စွန့်ခွာပြီး တွေ့ကြုံရမယ့် အခက်အခဲတွေကို ကျုပ်

စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုလည်း ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပဲ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတံခွန်၏ စကားကြောင့် ဒေါသဖြူက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“လူကလေးဟာ အဘွားရဲ့ သားသမီးမြေးမြစ်တွေ အားလုံးထဲမှာ တော့ အထူးဆန်းဆုံးပါပဲ၊ မွေးရပ်မြေကိုစွန့်ခွာဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အတွက် မင်း တစ်နေ့ နောင်တကြီးစွာရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတံခွန်က အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“စွန့်စားချင်တဲ့ သူဟာ ထိုင်နေတဲ့ လူနဲ့ စာရင် အန္တရာယ်နဲ့ ပိုပြီး တွေ့ကြုံနိုင်တယ်၊ ဒီအတွက် ကျုပ် မကြောက်ရွံ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါသဖြူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“လူလေးကို အဘွားတားလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ သိတယ် အဘွားတားရင်လည်း လူလေး ဒီရွာက ထွက်ပြေးမှာ ပဲ မဟုတ်လား”

ထိုအခါ ရွှေတံခွန်က

“အဘွားပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲကို လှည့်ပြီး အတွေ့အကြုံအသစ်တွေ ရှာချင်နေတာကြာပြီ၊ သဲဖြူရွာမှာ နေလို့ ကတော့ ဒီအတွေ့အကြုံတွေရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါသဖြူက

“လူကလေး သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် သွားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ အဘွားရဲ့ ခွင့်ပြုချက်တော့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွှေတံခွန်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်နားလည်ပါပြီ အဘွား၊ ဒီရွာက ကျုပ် ဘယ်သူမှ မသိအောင် ထွက်သွားပါ့မယ်၊ တကယ်တော့ ဒီကမ္ဘာကြီးထဲကိုဝင်ပြီး အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းတွေ ကျုပ်ရှာချင်တယ်။ နောက်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်လည်း ကျုပ် ကြိုးစား ကြည့်ချင်သေး တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ရွှေတံခွန်၏ စကားကြောင့် ဒေါ်သဲဖြူက

“လူလေးမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အများကြီးရှိနေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် သဲဖြူရွာမှာ လူကလေး မနေချင်တော့တာပဲ၊ လူကလေးရဲ့ မိဘတွေ မရှိ တော့တဲ့ အတွက် ဒီရွာမှာ မပျော်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်အောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ၊ လူ လေးရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်ရင် အဘွားတို့ ရွာကို ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေတံခွန်က ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ရွာကို ပြန် လာခဲ့မှာ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သဲဖြူက သက်ပြင်းချ၍

“လူလေးပြန်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ အဘွား အသက်ရှင်လျက် ရှိနေပါ စေလို့ ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ စမ်းချောင်းလေးအနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ရွှေတံခွန်သည် အဘွားအို၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း

“

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျုပ် ရွာကိုပြန်လာခဲ့မှာ ပါ။ အဲဒီအချိန် ကျရင် အဘွား သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ရင်း ဖျင်လွယ်အိတ်လေးကို စလွယ်သိုင်းကာ သဲဖြူ ရွာမှ အပြီးအပိုင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

*